

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/25480 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 27 maart 2007 in
het geding tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op 3 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 11 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

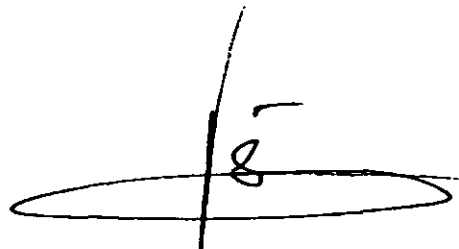
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

32-561.

Verzonden: 26 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/25480

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 27 maart 2007

inzake

geboren op
burger van de Democratische Republiek Congo (DRC)
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. S.E.B. den Boer,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. Y.E.A.M. van Hal.

Procesverloop

Bij besluit van 1 mei 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 1 februari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.
2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 1 mei 2006 in rechte stand kan houden.
3. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser is afkomstig uit de Democratische Republiek Congo (DRC). Hij was lid van de (verboden) politieke partij Abako, welke partij streeft naar meer zelfstandigheid voor de provincie Bas Congo. Eisers vader was een van de leiders van deze partij en eiser was belast

AWB 06/25480

2

met perszaken en propaganda. Eind mei en begin juni 2002 was eiser in dit verband met een collega in de plaatsen Matadi en Mbanza Ngungu (provincie Bas Congo), waar zij de bevolking probeerden bewust te maken van de politieke activiteiten van de Abako-partij. Eiser en zijn collega plakten affiches op muren en maakten hun politieke boodschappen bekend. Op de terugweg werden eiser en zijn collega aangehouden door soldaten. Zij werden beschuldigd van het verrichten van illegale politieke activiteiten en het aanzetten tot haat en rebellie. De soldaten bezeten een foto waarop te zien was dat eiser affiches van de Abako-partij op muren aan het plakken was. Eiser werd vastgezet en een dag later voorgeleid aan een rechter die hem een gevangenisstraf oplegde. Eiser zat een week vast op het politiekantoor en werd daarna overgebracht naar de gevangenis Luzumu. Tijdens zijn gevangenschap werd hij gemarteld. In mei 2003 moest eiser opnieuw voor de rechter verschijnen. Omdat het de eerste keer was dat eiser was aangehouden wegens illegale activiteiten werd hij voorwaardelijk vrijgelaten. Wel moest hij borg betalen. De rechter zou de zaak nader bestuderen. In juni 2003 ontving eiser een bewijs van voorwaardelijke vrijlating met de voorwaarde dat hij nooit meer in de provincie Bas Congo mocht komen totdat zijn zaak zou zijn herzien. Bovendien moest eiser stoppen met zijn activiteiten en moest hij zich verplicht ophouden in Kinshasa. Na zijn vrijlating kwam eiser er achter dat de politieke leiders van zijn partij die ook waren gearresteerd (op 18 juni 2002), waaronder zijn vader, niet waren gelaten. Daarop organiseerde eiser met twee vrienden op 12 augustus 2003 in de plaats Matadi een protestmars om de leiders vrij te krijgen. Op 5 november 2003 organiseerden zij een soortgelijke manifestatie in de plaats Mbanza Ngungu. Toen er tijdens de manifestatie arrestaties plaatsvonden vluchtte eiser. Toen hij thuis kwam hoorde hij van zijn neef dat er politieagenten waren langs geweest en dat er een oproep was achtergelaten. In de oproep stond dat eiser moest verschijnen bij de afdeling BSR. Eiser raadpleegde zijn advocaat en die adviseerde eiser niet bij een rechtszitting te verschijnen en Congo te verlaten. Daarop reisde eiser naar Congo Brazzaville. Vanuit dit land belde eiser met hij zijn advocaat die zei dat er op 21 november 2003 een rechterlijke zitting had plaatsgevonden en dat eiser een gevangenisstraf van 3 jaar had gekregen. Daarna zou hij één jaar onder observatie worden geplaatst. De advocaat adviseerde eiser om ver van de DRC te blijven, waarop eiser contact opnam met familieleden in Europa, die voor eiser geld inzamelden. Daarop reisde eiser naar Nederland.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder d en f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder hecht geen geloof aan het asielrelaas van eiser.

5. Eiser heeft in beroep – kort gezegd en voor zover van belang – het volgende aangevoerd. Eiser ontkent dat de door hem overgelegde originele geboorteakte en carte de perte (bewijs van verlies van zijn identiteitskaart) vals zijn. Eiser heeft deze documenten op de normale manier verkregen en het zijn gangbare documenten in zijn land. Eiser heeft geen contra-expertise kunnen laten uitvoeren, mede omdat niet duidelijk is welke instituten door verweerder als betrouwbaar aangemerkt worden. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiser in dit verband nog aangevoerd dat het laten uitvoeren van een contra-expertise ook niet mogelijk was, omdat "Bureau Documenten" te kennen heeft gegeven dat de documenten zijn vernietigd. Voort heeft eiser in beroep aangevoerd dat hij inmiddels zijn originele rijbewijs (voorzien van een pasfoto en legalisatiestempels) heeft ontvangen en aangeboden aan verweerder. Dit rijbewijs is ingenomen toen eiser in juni 2002 werd gearresteerd. Eisers neef

AWB 06/25480

3

heeft zich op verzoek van eiser gewend tot het parket van de rechtbank van Kalamu, afdeling "teruggave en gevonden voorwerpen. Het originele rijbewijs is op 17 juli 2006 vanuit Kinshasa bij de gemachtigde van eiser bezorgd. Eiser is van mening dat hij zijn identiteit en nationaliteit aan de hand van de diverse overgelegde documenten aannemelijk heeft gemaakt. Eiser is voorts niet op de hoogte van de justitiële documentatie waarnaar verweerder in de besluitvorming heeft verwezen. Hij weet niets van het aanvaarden van een transactievoorstel in verband met vervalsing. Ten aanzien van het document van de I.S.T.A. omtrent de inschrijving van het jaar 2002/2003, heeft eiser aangegeven dat het klopt dat er verschrijvingen in dit document staan. Dit komt omdat eiser zelf heeft overgeschreven wat hij zich nog herinnerde over wat er op het inschrijvingspapier stond. Eiser had dit bedoeld als uitleg en niet als document. Voorts is er op gewezen dat verweerder eerst in de beschikking heeft overwogen dat eiser wisselende spelwijzen van zijn naam hanteert. Als verklaring hiervoor stelt eiser dat hij bij de aanmelding niet zijn eigen naam heeft opgeschreven en dat hij door de snelheid, de druk en zijn gezondheidstoestand schrijffouten heeft gemaakt. Eiser is voorts van mening dat wel degelijk waarde gehecht moet worden aan de brief van het advocatenkantoor van de advocaten die voor hem hebben opgetreden na de arrestatie. De advocaat is immers professioneel en gebonden aan regels. Verweerder maakt niet duidelijk op basis waarvan getwijfeld wordt aan de strekking van deze brief. Van een tegenstrijdigheid in de brief is volgens eiser geen sprake. Eiser moest eerst verplicht in Luozi blijven, maar in verband met de medische behandeling van eiser, is de rechter gevraagd dit te wijzigen in Kinshasa. De rechter heeft dit toen geaccepteerd. De advocaat van het advocatenkantoor die de brief geschreven heeft is niet de advocaat die zijn zaak heeft behandeld en voor eiser opgetreden heeft. Bij aanvullende beroepsgronden van 19 januari 2007 heeft eiser voorts een beroep gedaan op artikel 4 van de Europese Definitierichtlijn 2004/83/EG. Ten slotte heeft eiser ter zitting nog aangevoerd dat terugkeer van eiser naar Congo in strijd is met artikel 3 van het EVRM, gelet op de informatie op de website van Docu Congo. Daarbij heeft eiser er tevens op gewezen dat deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, in een zaak onder nummer AWB 06/35850 vragen heeft gesteld over terugkeer naar Congo in relatie tot de berichtgeving over en de reacties op het laatste ambtsbericht inzake Congo.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst.

8. Uit voornoemde jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan volhoudt.

9. De rechtbank tekent hierbij aan dat het overleggen van valse of vervalste identiteitspapieren ter staving van de aanvraag van de vreemdeling op zichzelf geen grond vormt voor niet-inwilliging van de aanvraag op grond van artikel 31, tweede lid, onder d, van de Vw 2000. De afwijzingsgrond genoemd in dit artikellid kan uitsluitend worden toegepast na een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag.

AWB 06/25480

4

10. Voorts kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

11. In het kader van de afwijzingsgrond genoemd in artikel 31, tweede lid, onder d, van de Vw 2000 heeft verweerder zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat uit onderzoek van de Koninklijke Marechaussee (nader: Kmar), waarvan de resultaten zijn neergelegd in het proces-verbaal met nummer 04-011072 van 5 februari 2004, is gebleken het door eiser overgelegde geboortebewijs en "bewijs van verlies identiteitskaart" vals zijn. Eiser houdt na confrontatie tijdens het gehoor op 6 februari 2004 echter vol dat dit echte documenten zijn. In reactie op de zienswijze, waarin eiser stelt dat genoemde documenten wel degelijk zijn identiteit en de naam van zijn vader aantonen, heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat het onderzoek van de Kmar heeft uitgewezen dat beide documenten vals zijn en dat uit gegevens van de Justitiële Documentatie Dienst blijkt dat eiser in verband met schending van artikel 231, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht (vervalsing) een transactievoorstel heeft aanvaard. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser voldoende in de gelegenheid is gesteld om op de bevindingen te reageren en dat het voor zijn eigen rekening komt dat hij – vier maanden na het uitbrengen van het voornemen – geen contra-expertise heeft opgestart.

12. De rechtbank ziet in hetgeen door eiser in beroep op dit punt is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder niet van de juistheid van de conclusies van het onderzoek van de Kmar heeft mogen uitgaan. Dit geldt te meer nu eiser in verband met de vervalsing een transactievoorstel van de Officier van Justitie heeft aanvaard. De stelling in beroep van eiser dat hij niets weet van het aanvaarden van een transactievoorstel in verband met vervalsing, leidt niet tot een ander oordeel. Dienaangaande wordt verwezen naar het door verweerder op 18 oktober 2006 overgelegde uittreksel uit de Justitiële Documentatie, waaruit blijkt dat eiser de door de Officier van Justitie voorgestelde transactie heeft voldaan. Voorts is in dit verband van belang dat eiser, hoewel hij in de besluitvormingsfase heeft aangegeven een contra-expertise te willen laten uitvoeren op de door de Kmar onderzochte documenten, heeft nagelaten een dergelijke contra-expertise op te starten. Dit dient naar het oordeel van de rechtbank voor rekening en risico van eiser zelf te komen. De stelling van eiser ter zitting dat hij geen contra-expertise heeft kunnen uitvoeren omdat Bureau Documenten heeft aangegeven dat de documenten zijn vernietigd, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Eiser heeft zijn stelling in de eerste plaats onvoldoende onderbouwd. De enkele verwijzing naar gedingstuk 45, waarin de Officier van Justitie aan Bureau Documenten heeft medegedeeld dat de in beslaggenomen voorwerpen voor uitvoering van de opdracht door de Kmar zullen worden overgedragen en dat de goederen dienen te worden vernietigd, is niet toereikend om van de vernietiging van de documenten (in de besluitvormingsfase) uit te gaan. Voorts overweegt de rechtbank in dit verband dat indien de reden van het niet kunnen laten uitvoeren van een contra-expertise in de besluitvormingsfase daadwerkelijk zou zijn gelegen in het feit dat de documenten zijn vernietigd, niet valt in te zien waarom eiser daarop dan in de beroepsgronden niet uitdrukkelijk heeft gewezen. De omstandigheid dat in de zienswijze is gezinspeeld op de mogelijke vernietiging van de documenten maakt dit niet anders. Ten slotte wijst de rechtbank in dit verband op de brief van 22 maart 2006 (gedingstuk 50), waarin verweerder eiser heeft geïnformeerd over het verstrekken van (kopieën) van de

documenten ten behoeve van een contra-expertise, alsmede over de voorwaarden voor contra-expertise. In deze brief is tevens vermeld dat de gemachtigde van eiser reeds contact heeft gehad met Bureau Documenten over de wijze waarop zij een contra-expertise kan laten verrichten. Naar het oordeel van de rechtbank valt niet in te zien waarom deze brief door verweerder aan eiser zou zijn geschreven als het op dat moment (vanwege de vernietiging van de documenten) niet meer mogelijk zou zijn geweest om, een contra-expertise te laten uitvoeren.

13. Gelet op voornoemde brief van 22 maart 2006 volgt de rechtbank eiser evenmin in zijn stelling dat eiser geen contra-expertise heeft kunnen uitvoeren omdat niet duidelijk was welke instituten door verweerder als betrouwbaar aangemerkt worden. Immers, in deze brief heeft verweerder eiser uitgebreid geïnformeerd over de mogelijkheden voor contra-expertise en de daarbij geldende voorwaarden, zodat het op de weg van eiser ligt om vervolgens een contra-expertise te laten uitvoeren die voldoet aan hetgeen in de brief is gesteld.

14. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid ernstig heeft kunnen twijfelen aan de gestelde identiteit en nationaliteit van eiser. Verweerder heeft in het onderhavige geval dan ook terecht de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 betrokken bij het onderzoek of de aanvraag kon worden afgewezen.

15. Verweerder heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat eiser toerekenbaar onvoldoende documenten heeft overgelegd om zijn identiteit en nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Ten aanzien van het ontbreken van identiteits- en nationaliteitsdocumenten heeft verweerder eerstens overwogen dat de door eiser overgelegd kopie van de brief van I.S.T.A., de kopie van Attestation de scolarite en de kopie van de originele cijferlijst de identiteit en nationaliteit van eiser niet kunnen onderbouwen, nu deze documenten geen pasfoto bevatten en niet zijn afgegeven door de autoriteiten van zijn land van herkomst. Bovendien staan er in het document van I.S.T.A. omtrent de inschrijving van het jaar 2002/2003 meerdere schrijffouten, hetgeen bevreemding wekt nu dit document afkomstig zou zijn van een school. Tevens heeft verweerder opgemerkt dat eiser wisselende spelwijzen van zijn naam heeft gebruikt. Aan de door eiser overgelegde oproep en bewijs van vrijlating kan volgens verweerder niet de waarde worden toegekend die eiser eraan toegekend wil zien, nu ernstig wordt getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van eiser. Dit geldt volgens verweerder tevens voor de kopie van de brief van zijn advocaat. Deze brief is bovendien niet afkomstig uit een objectief verifieerbare bron en de informatie in de brief is bovendien tegenstrijdig met de verklaringen van eiser. Zo wordt in deze brief vermeld dat eiser werd opgelegd dat hij de plaats Luozi in de provincie Bas-Congo niet mocht verlaten, hetgeen niet overeen komt met de verklaringen van eiser dat hem werd opgelegd dat hij zich moest hervestigen in Kinshasa en dat hij nimmer meer naar Bas Congo mocht gaan.

16. Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute. Eiser heeft geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Immers, eiser stelt dat hij per vliegtuig vanaf Congo-Brazzaville naar Lagos in Nigeria en per vliegtuig vanaf Nigeria naar Nederland is gereisd, van welke reizen in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met document te staven zijn. Eiser wordt door verweerder niet gevolgd in zijn verklaringen dat hij met een vervalst paspoort onder eigen naam en voorzien van zijn foto per vliegtuig naar Nederland is

gereisd en dat hij dit document gedurende de reis niet in handen heeft gehad. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser niet in het bezit is geweest van een op zijn naam gesteld reisdocument. In dit verband heeft verweerder er gemotiveerd op gewezen dat zowel burgers van de DRC, Congo-Brazzaville als Nigeria visumplichtig zijn indien zij naar Europa willen reizen. Daarbij geldt dat de visumaanvrager in beginsel persoonlijk dient te verschijnen bij de diplomatieke of consulaire post van het land waarvoor een visum is aangevraagd. Het is volgens verweerder evenmin geloofwaardig dat eiser bij inreis in Nederland niet zelf zijn grensoverschrijdingdocument heeft moeten tonen. Voor zover eiser stelt dat het wel degelijk mogelijk is om met een vals paspoort voorzien van een visum naar Europa te reizen, overweegt verweerder dat dit niets afdoet aan de verantwoordelijkheid van eiser bij binnenkomst alle gebruikte reisdocumenten te overleggen. De gestelde afhankelijkheid van zijn reisagent wordt onvoldoende geacht om eiser te ontslaan van de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de vaststelling van zijn reisroute. De stelling van eisers gemachtigde dat zij uit eigen ervaring weet dat niet alle mensen uit niet-Schengenlanden persoonlijk worden gecontroleerd, kan niet leiden tot een ander oordeel. Bovendien moet eiser op zijn minst in het bezit zijn geweest van een instapkaart of andere reisbescheiden waaruit blijkt met welke vlucht eiser op Schiphol is gearriveerd. Tenslotte heeft eiser onjuiste verklaringen afgelegd over zijn reis naar Lagos. Eiser heeft immers verklaard dat hij met Kenia Airlines vanuit Brazzaville naar Lagos in Nigeria is gevlogen, terwijl uit openbare bronnen en informatie van Kenia Airlines is gebleken dat deze maatschappij geen verbinding onderhoudt of heeft onderhouden tussen beide voornoemde steden.

17. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op grond van het voorgaande niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. In hetgeen eiser in dit verband in beroep naar voren heeft gebracht ziet de rechtbank geen aanleiding om tot een andersluidend oordeel te komen. Daarbij is in overweging genomen dat het door eiser in de beroepsfase overgelegde originele rijbewijs niet bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken. Immers, niet is gebleken dat eiser dit document niet voor het nemen van het bestreden besluit had kunnen en derhalve had moeten leggen. De rechtbank betreft hierbij de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 15 maart 2005 (20050038/1, JV 2005/185) en van 31 oktober 2003 (200305235/1, JV 2004/11). Blijkens deze uitspraken wordt in beginsel van de vreemdeling gevergd dat hij bij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd documenten omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute overlegt.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiser evenzeer in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute, en dat hij derhalve onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling zijn reisroute.

18. Gelet op het voorgaande is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, temeer nu verweerder redenen had eisers gestelde identiteit en nationaliteit ernstig te betwijfelen.

19. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van omstandigheden genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

20. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiser geen sprake. Eiser heeft, aldus verweerder, dermate tegenstrijdige en summier verklaringen afgelegd omtrent de organisatie en zijn deelname aan de demonstraties van 12 augustus 2003 en 5 november 2003, dat aan zijn gestelde bijdrage aan deze demonstraties en de hieruit voortvloeiende vrees geen geloof meer kan worden gehecht. In het gehoor van 7 februari 2004 heeft eiser eerst verklaard dat hij enkel de spandoeken in Kinshasa heeft gemaakt en dat hij verder niets voor de demonstratie heeft gedaan, terwijl hij later heeft verklaard dat hij de spandoeken ook heeft uitgedeeld en dat hij mensen heeft aangespoord deel te nemen aan de demonstratie. Later heeft hij weer verklaard dat hij geen actieve rol heeft gespeeld in het uitleiden van de spandoeken. In het aanvullend gehoor van 25 juni 2004 heeft eiser weer verklaard dat hij zelf de spandoeken heeft uitgedeeld voordat de manifestatie begon. Voorts heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn plaats tijdens de manifestaties. In het gehoor van februari 2004 heeft hij verklaard dat hij zich tussen de manifestanten bevond, terwijl hij later in hetzelfde gehoor en tevens in het aanvullend gehoor van 25 juni 2004 heeft verklaard dat hij niet actief deelnam aan de demonstratie, maar dat hij de ontwikkelingen in de verte volgde. Ook heeft eiser tegenstrijdig verklaard omtrent . In het gehoor van 7 februari 2004 heeft eiser gesteld dat hij de organisator was van de demonstraties en dat hij leiding gaf aan en

Later in hetzelfde gehoor stelt eiser echter dat bijna alles hebben georganiseerd en dat hij hen heeft geholpen. In het gehoor van 25 juni 2004 stelt eiser ineens dat er ook nog andere mensen betrokken waren bij de organisatie van de demonstraties, maar dat hij vooral een beroep deed op . Tenslotte heeft verweerder overwogen dat eiser de achternamen van niet weet en dat hij niet kan aangeven hoeveel demonstranten er hebben deelgenomen aan de twee demonstraties. Verder geeft eiser aan dat hij niet weet hoeveel mensen er tijdens de beide demonstraties zijn gearresteerd en kan hij ook geen namen noemen van mensen die gearresteerd zijn tijdens de demonstraties. Nu eiser stelt de organisator te zijn van de demonstraties en hij stelt leiding te hebben gegeven aan , had in alle redelijkheid van eiser verwacht mogen worden dat hij dergelijke informatie had kunnen verstrekken. De stelling in de zienswijze dat eiser niet bedoeld heeft tegenstrijdige verklaringen af te leggen omtrent is geen afdoende reden voor de wisselende verklaringen van eiser hieromtrent, aldus verweerder. Ook de stelling dat niet van eiser mag worden verwacht dat hij het aantal demonstranten en arrestanten kan noemen omdat er heel veel mensen waren en dat het aantal mensen in de DRC nooit geteld wordt, is niet toereikend om tot een andere conclusie te komen. Volgens verweerder had van eiser, als organisator van de demonstratie, in alle redelijkheid verwacht mogen worden dat hij weet hoeveel mensen (eventueel bij benadering) er hebben meegelopen of zijn gearresteerd.

21. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

22. Ten aanzien van eisers beroep op artikel 4 van de Europese Definitierichtlijn 2004/83/EG, overweegt de rechtbank dat de implementatietermijn van deze Richtlijn is verstreken op 10 oktober 2006. De rechtbank stelt voorts vast dat het bestreden besluit is gedateerd op 1 mei 2006, derhalve vóór de datum waarop aan genoemde richtlijn directe

AWB 06/25480

8

werking kan worden ontleend. Aangezien de inwerkingtreding van de Richtlijn geen nieuw feit is in de zin van artikel 83 van de Vw 2000, kan deze naar het oordeel van de rechtbank niet worden betrokken bij de beoordeling van het beroep.

23. Ten slotte overweegt de rechtbank dat het betoog van eiser ter zitting dat terugkeer naar Congo, gelet op de informatie op de website van Docu Congo, in strijd is met artikel 3 van het EVRM, buiten de beoordeling van het onderhavige beroep dient te blijven, wegens strijd met de goede procesorde. Niet valt immers in te zien dat en waarom eiser dit betoog niet in een eerder stadium van de procedure naar voren had kunnen en derhalve had moeten brengen. Het voorgaande heeft evenzeer te gelden voor de verwijzing van eiser naar de door deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, in een zaak onder nummer AWB 06/35850 gestelde vragen over de terugkeer naar Congo in relatie tot de berichtgeving over en de reacties op het laatste ambtsbericht inzake Congo.

24. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

25. Het beroep is derhalve ongegrond.

26. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/25480

9

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 27 maart 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
Afdeling van
de rechtbank
Staten bestuursrecht
te A. den Bosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 03 APR. 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2504	B 24 APR 2007
ZAACNR.	02890
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

Antal: 17

mw. mr. C.C.H.M. Backerra
advocaat

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

mw. mr. H.W. Costemans
jurist

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnett
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw. mr. J.M. Landsman
jurist

mw. mr. M.A.C. Siemerink
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

Hoger beroepschrift

'S-HERTOGENBOSCH, 24 april 2007

Betreft

Geboren

Nationaliteit : burger van de Democratische Republiek Congo

IND-nummer : 0402.05.0299

Proc.nummer : AWB 06/25480

Ons kenmerk : SdB / 0400823

Edelachtbaar College,

Appellant is geboren : burger van de Democratische Republiek Congo, verblijvend in het AZC te 's-Gravendeel. Hij kiest in deze zaak woonplaats op het adres van mr. S.E.B. den Boer, advocate werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 1308, 5200 BJ 's-Hertogenbosch, die verklaart tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met recht van substitutie. Een verklaring dienaangaande treft u hierbij aan (productie 1)

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA, die is geopend bij de Afdeling bestuursrechtspraak

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, Vreemdelingenkamer, van 27 maart 2007, verzonden op 3 april 2007, met het procedurenummer. AWB 06/25480. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 2).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikking van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, nu Staatsecretaris van Justitie, verder te noemen verweerder, van 1 mei 2006.

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellant is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Derdengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Grief 1. richt zich tegen rechtsoverweging 21. "Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht toekomt.

En rechtsoverweging 23 : ten slotte overweegt de rechtbank dat het betoog van eiser ter zitting dat terugkeer naar Congo gelet op de informatie op de website van Docu Congo , in strijd is met artikel 3 EVRM , buiten de beoordeling van het onderhavige beroep dient te blijven , wegens strijd met de goede procesorde.

Toelichting.

Appellant is van mening dat onder alle omstandigheden aan artikel 3 EVRM getoetst dient te worden. De rechtbank doet ten onrechte voorkomen of eerst tijdens de zitting een beroep op artikel 3 EVRM is gedaan. Dat is onjuist. Al in een veel eerder stadium heeft appellant aangegeven te vrezen bij gedwongen terugkeer een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM te ondergaan. 26 juli 2004, 2 september 2004, 29 oktober 2004, 23 januari 2006, en 17 augustus 2006. Tijdens de zitting is verwezen naar stukken betreffende gebeurtenissen bij terugkeer van uitgeprocedeerde asielzoekers naar DRC en het rapport van de Cie Havermans. Dat was algemene informatie.

Appellant is van mening dat wel aan artikel 3 EVRM getoetst had moeten worden. In de zaak van appellant is sprake van een 'forseeable risk' bij terugkeer. In zijn zaak gaat het om een geïndividualiseerd risico.

Appellant bestrijdt daarom de uitspraak. Hij behoorde tot ABAKO . Hij is al eerder vervolgd. Hij heeft eerder folteringen doorstaan. Er hangt hem nog een straf boven zijn hoofd op grond van zijn politieke activiteit, te weten het organiseren van een manifestatie om kopstukken van de partij ABAKO , waaronder zijn vader , vrij te krijgen. Hij heeft ter ondersteuning van zijn identiteit uit eindelijk zijn rijbewijs kunnen overleggen, geverifieerd en wel door de Nederlandse Ambassade. Na ontvangst van dit document heeft appellant geen contra-expertise meer verricht en ook weer-gegeven waarom niet.

Appellant is van mening dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft. Namens appellant is nog ter zitting naar voren gebracht dat uit de toelichting bij het rapport van de Cie Havermans het Kabinet nogmaals wilde benadrukken dat in het geval van asiel het gaat om uitgeprocedeerde asielzoekers. Dat betekent dat in de procedure-inclusief de rechterlijke toets- geoordeeld is dat betrokkenen veilig terug kan keren naar zijn land van herkomst (onderstreping sdb) .prod.3

Appellant is van mening dat in casu die rechterlijke toets niet zorgvuldig is gedaan, in ieder geval te marginaal. De rechtbank is voorbijgegaan aan de essentialia van zijn asielrelaas en het gevaar bij terugkeer. Appellant kan niet veilig terugkeren.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Appellant overweegt zijn zaak, mocht u dit hoger beroep afwijzen, als klacht voor te leggen aan het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, omdat hij van mening is dat terugsturen een schending van artikel 3 EVRM oplevert.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

Mr S.E.B. den Boer

gemachtigde